

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 998/2025
12.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ... код ..., кога заступа пуномоћник Владимир Дамљановић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Богосав Јанковић“ из Кремана, коју заступа пуномоћник Слободан Витић, адвокат из ..., ради утврђења прерастања радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2000/24 од 03.12.2024. године, у седници одржаној 12.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2000/24 од 03.12.2024. године у ставу другом и усвајајућем делу става четвртог изреке, тако што се:

а) ОДБИЈА као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац АА из ... код ..., тражио да се утврди према туженој Основној школи „Богосав Јанковић“ из Кремана да је тужиоцу радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време и да се тужена обавезе да тужиоца врати на рад и распореди га на радно место у складу са стручном спремом и радним способностима.

б) ОБАВЕЗУЈЕ тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 204.750,00 динара, у року од 8 дана по пријему пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 49.500,00 динара, у року од 8 дана по пријему пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 551/21 од 16.03.2022. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА из села ..., Општина ..., против тужене Основне школе „Богосав Јанковић“ из Кремана, па је утврђено да је тужиоцу код туженог прерастао у радни однос на неодређено време дана 07.03.2002. године и тужена обавезана да са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време и врати га на рад и распореди на радно место наставника, те је обавезана тужена да тужиоцу плати, на име трошкова

парничног поступка, износ од 190.500,00 динара са законском затезном каматом на тај износ према Закону о затезној камати од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2000/24 од 03.12.2024. године, која је донета након одржане расправе, ставом првим изреке укинута је пресуда Основног суда у Ужицу П1 551/21 од 16.03.2022. године. Ставом другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца према туженој и утврђено да је тужиоцу радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, па је тужена обавезана да тужиоца врати на рад и распореди га на радно место у складу са стручном спремом и радним способностима, док је одбијен као неоснован део тужбеног захтева тужиоца да му је радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време дана 17.06.2003. године. Ставом трећим изреке одбачена је тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужена да са тужиоцем закључи уговор о раду на одређено време на радном месту наставника ... . Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 175.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и прекорачења тужбеног захтева.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11...10/23), па је утврдио да је изјављена ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође, у поступку није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене било које одредбе Закона о парничном поступку, па нема ни битне повреде одредаба парничног поступка изи члана 374. став 1. истог Закона, на коју се у ревизији паушално указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене у периоду од 22.01.1996. године до 02.12.2016. године, без прекида, на основу више сукцесивно закључених уговора о раду на одређено време. Тужилац има вишу стручну спрему и стручни назив наставник разредне наставе. Решење о отказу уговора о раду од 02.12.2016. године тужилац је примио, с тим што тужена није доставила доказ када је тужиоцу уручено ово решење. Тужилац није изјавио приговор против наведеног решења сматрајући да је на његово радно место примљено лице са одговарајућом стручном спремом, да би касније сазнао да је то лице распоређено на рад у истуреном одељењу у Кремнима, а да је у Биосци почео да ради наставник (сведок ББ) који има исту стручну спрему као и тужилац. Тужиоцу је уговор о раду на одређено време закључен 01.09.2016. године отказан због истека рока на који је закључен. Иначе, тужена у свом саставу има издвојена одељења без својства правних лица у месту Биоска од првог до осмог разреда, Кесеровина од првог до четвртог разреда, Мокра Гора од првог до осмог разреда и Котроман од првог до четвртог разреда. Последњи уговор о раду тужилац је са туженом закључио 31.10.2016. године до преузимања запосленог, односно до коначности одлуке о избору кандидата по

конкурсу. Тужена је у току 2016. године расписала конкурс за наставника ... по коме је примљена ВВ за рад у одељењу у Кремнима, а у одељењу у Биосци уместо тужиоца почео је да ради ББ, са истом стручном спремом као и тужилац, на одређено време.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање другостепени суд је применио члан 12. Закон о радним односима („Службени гласник РС“ број 45/91...29/96 и др. и 39/96) као и члан 23. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 70/2001...73/2001) којим је било прописано да радни однос на одређено време може да се заснује за обављање одређених послова који непрекидно или са прекидима трају најдуже три године, те да радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је радни однос заснован. С обзиром да је тужилац радни однос на одређено време засновао 22.01.1996. године, јер се на конкурс није јавио нико са одговарајућом стручном спремом, а наставио да ради по истеку овог закљученог уговора и обављао исте послове по истом основу све до закључења уговора о раду на одређено време од 31.08.2001. године, који је закључио ради замене наставника који користи плаћено одсуство, као и уговор од 04.12.2001. године, затим у периоду од 14.03.2002. године до 31.08.2005. године са туженом закључио више уговора о раду на одређено време са пуним радним временом на пословима наставника ..., супротно члану 23. став 1. Закона о раду, а и надаље све до 01.12.2016. године, другостепени суд је закључио да је радни однос тужиоца на одређено време постао радни однос на неодређено време 22.03.2005. године. При томе, Закон о основама система образовања и васпитања који је ступио на снагу 25.06.2003. године није садржао одредбу да радни однос на одређено време не може да прерасте у радни однос на неодређено време. Такође, другостепени суд је сматрао да чињеница да тужилац није тражио поништај решења о престанку радног односа од 02.12.2016. године не утиче на основаност тужбеног захтева, јер је решење о престанку радног односа тужиоцу донето због истека рока на који је радни однос закључен, тако да се ради о декларативном решењу којим се само констатује престанак радног односа истеком рока на који је уговор закључен. Тужена, на којој је био терет доказивања чињенице када је тужиоцу уручила решење од 02.12.2006. године овај доказ није доставила у току поступка, па је суд оценио да је тужба благовремена. Радни однос тужиоца на одређено време трајао је непуних 20 година што представља злоупотребу права рада на одређено време.

На утврђено чињенично стање другостепени суд није правилно применио материјално право доносећи побијану одлуку, на шта се основано указује у ревизији тужене.

Наиме, тужена је донела решење број .. од 02.12.2016. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду на одређено време број .. од 31.10.2016. године закључно са 02.12.2016. године, као последњим даном рада, услед престанка разлога због којег је заснован радни однос. Тужиоцу од дана достављања тог решења почиње да тече рок у коме може тражити заштиту повређеног права подношењем тужбе, како за његов поништај, тако и за утврђење да му је радни однос на одређено време постао радни однос на неодређено време. Подношењем тужбе са захтевом за поништај решења о престанку радног односа услед истека рока из последњег уговора о раду на одређено време, тужилац доказује правни интерес за подношење тужбе за утврђење да је радни однос на одређено време постао радни однос на неодређено време. Непокретање поступка за заштиту права код надлежног суда тужбом за поништење решења о

престанку радног односа број .. од 01.12.2016. године доводи до неоснованости тужбеног захтева по тужби у овом спору, којом тужилац тражи да се утврди да је код тужене засновао радни однос на неодређено време од 17.06.2003. године. Од дана достављања решења о престанку радног односа услед истека рока из последњег уговора о раду на одређено време, почиње да тече преклузивни рок у коме се може тражити заштита повређеног права подношењем тужбе надлежном суду. Међутим, тужилац није оспоравао решење о престанку радног односа услед истека рока из последњег уговора о раду на одређено време, па му је радни однос престао на основу правноснажног решења и не може са успехом тражити утврђење да је у радном односу на неодређено време и враћање на рад.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке пресуде под а).

Тужена је успела у поступку, трошкове је тражила и определила због чега, у смислу члана 153. и 154. Закона о парничном поступку, тужилац треба да туженој исплати трошкове поступка, и то за састав одговора на тужбу 16.500,00 динара, заступање од стране пуномоћника на седам одржаних рочишта по 18.000,00 динара и једном одржаном рочишту 29.250,00 динара, за састав ревизије од 24.05.2023. године 33.000,00 динара, што укупно износи 204.750,00 динара, према Адвокатским тарифама важећим у време предузимања наведених радњи.

Тужена је успела у ревизијском поступку, трошкове тог поступка је тражила и определила, па је тужилац обавезан да туженој накнади трошкове тог поступка у износу од 49.500,00 динара, за састав ревизије, према Адвокатској тарифи („Сл. гласник РС“ бр. 43/23 од 26.05.2023. године), која је ступила на снагу 03.06.2023. године.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке под б) и ставу другом изреке, на основу члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**